

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Philosophen og hans Søn.

Citation: Richardt, Chr.: "Philosophen og hans Søn.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid71454.pdf> (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Philosophen og hans Søn.

☒ En Tænker sad en Aftenstund
for Pultens høje Skranke,
med Livets Gaader, Livets Grund
arbejded strengt hans Tanke;
hans lille Søn i Vindvet laa
og holdt saa smaat en Tale
til Solen, som han saae og saae
alt meer og mere dale.

☒ Den Lærde, af sin Grubien træt,
det Skrevne gennemløber,
Slutleddet i sit Tankenet
i Ordets Form han støber;
da mærker han som noget Smaat,
der napper ham i Kjolen
og hvisker: »Fader, sig mig blot,
»Hvor skal jeg fange Solen!

☒ »Den lister sig bag Træerne
»om nogle Øjeblikke,
»men om jeg staar paa Tæerne,
»jeg langer den dog ikke;
»jeg maa nok heller skynde mig
»og laane Marens Stige,
»saa gaar det Fader, ikke?« »»Nej,
»»det gaar vist ej saa lige!««

☒ Og Faderen sit Hefte ta'er
og vender Drengen Nakken;
140 men Drengen holder ved: »Ja Fa'er,
»saa gaar jeg op paa Bakken!
»Saa gaar jeg allerøverst op,
»hvor Skyerne de ligge, -
»Hvad Fa'er, saa naaer jeg den?« »»Nej stop,
»»min Dreng, Du naaer den ikke!««

☒ En Stund den Lille taug. Da slog
med Et han op sit Øje,
og raabte: »Jamen, naar jeg tog
»din Lænestol, den høje,
»og flytted den derovenpaa,
»og saa stod op paa Stolen,
»saa veed jeg da, jeg kunde naae
»magelig til Solen!«

☒ Da maatte Philosophen lee.
Men Smilet sig forandrer;
hans Øjne ud i Rummet see,
og indad Blikket vandrer:
»Troer jeg ej min Kathederstol
»saa høj, saa jeg kan strække
»fra den min Haand mod Himlens Sol,
»og Guddomslyset række!«